

VOID ZINE

NO:21



VOID ZINE

No:21

Aralık 2018

Ufuktaki sefil çağdan selamlar.

İnsantapıcılarının dünyasına inerken yanlışlıkla göğü deldik.

Ve size şöyle dedik:

*“Bu fanzini okurken arzu ettiğini bulamazsın,
bulduğunu arzu edersin”*

Kathy Acker, Rafet Arslan, Kemik, Eren Karatepe

Gizem Aktan, Volkan Yalçın, Eren Burhan, Tan Babür

Yalçın Şentürk, Rüveyda G. Balcı, Şevket Kağan Şimşekalp

Erdal Erdem, Mustafa Uysal, Zafer Atmanoğlu

Kapak & Arka Kapak: Vincent Pernollet

voidfanzine@gmail.com

fb.com/voidzine - twitter.com/voidzine -
instagram.com/voidfanzine

Telefonda Trakya şivesiyle konuşan genç erkek polis: "Asanpaşa karakolu değil haa, Rıhtım'daki karakola gelcen" diyor. Dünyamı kaplayan bir iki yüzlülükle telefonu kapatıyorum. Artık, önemli bir şey için endişelenmek bile yorucu geliyor bana.

Bu manevi yorgunluk halini, geçen ay bir arkadaşıma anlatmaya çalıştığımda, bilgilçce bir ses tonuyla: "İşte" demişti, "yaşlandıkça alışıyorsun"

Çoraplarımı giyiyorum, evden hızlıca çıkmam gerek, oysa ben, sigaramın kalan yarısını da içip, penceremin kısıtlı manzarasından caddenin kalabalığını ve insanların telaşını izliyorum. Milli Piyango'cu dayı yine caddenin yıldızı. Bütün çevre esnafla -bilhassa anahtarcıyla- şakalaşmasını izlemek, cehennemdeki tek izin günümde vasat bir komedi filmi izliyormuşum gibi hissettiriyor. Ve imam aniden mahalleye seslenmeye başlıyor. Caminin dibindeki bir evde oturmanın şöyle bir dezavantı vardır; sanki müezzin; salonunuza kurduğu düşük bütçeli stüdyodan ezan okuyormuş gibi hissedersiniz. Kişiye özel- ruh arındıran- arapça anons nedense bu sefer kulaklarımı tırmalamıyor. Korkarım ki bahsettikleri: "Yaşlandıkça alışsın" klişesi gerçek olabilir. Camiye ağır ağır yürüyerek giren ihtiyarların yanından geçen suratsız genç iki erkek ellerinde biralarla caddeye doğru yürüyorlar. Allah bugünlük neşeleri eşit dağıtmış gibi. Çöpü karıştırıp, bir kaç karton koliyi çöp arabasına yükleyen esmer çocuğun kulaklığında hangi müzik çalıyor acaba? Ya da şu iş hanının önündeki koca billboardlara yeni televizyon dizisinin afişlerini yapıştırmakla meşgul göçmen işçiler, açık da o berbat diziye hiç bakmışlar mıdır? Penceremden bu ve bu gibi mühim olmayan şeyleri, saçmasalak bir ciddiyetle izlerken, yukarı kattan kafama akan su damlalarını farkediyorum. Saymaya başlıyorum; iki saniyede üç damla akıyor. Kafama damlayan sular beni rahatsız etmiyor ama hoşuma gittiği de söylenemez.

Cansu yanımda olsa çabucak hiddetlenir, üst kata çıkıp yeni taşınan avukat çifte, klimalarının penceremize damlattığını söylememi, onları sitemkâr bir dille uyarmamı ve bu sorunu derhal çözmemi isterdi. Ben de ona boşver derdim. *Birkaç damla akıyor diye, ne gerek var?* Bu onu daha da sinirlendirirdi. *İşte sen busun derdi. Pısrığın tekisin, böyle mıymıntı şekilde öleceğini biliyor musun?*

Evet Cansu, bu şekilde öleceğimi ne yazık ki biliyorum. Hatırlattığın için teşekkürler. İkinci bir teşekkür de, evrende kapladığın hacim ve kalbimin şer odağı olduğun için.

Cansu'nun beni terk etmesi işe yaradı mı acaba? Mutlu mudur şu an? Ben de mesela, kendimi terk etsem, mutlu olabilir miyim? Bir fikrim yok ama denemeye değer.

Kişisel gelişimim için bencil bir not: *Lütfen -kendin için daha önemli biri olan- kendini düşün.*

Cansu –birlikte yaptığımıza hâlâ şaşırdığım kızım- Melodi'yi ve beni bırakıp, bir gece ansızın gitti. Herkesten gizleyerek başvurduğu ihtiyaç kredisi onaylanınca ortalıktan kayboldu. Beş yıl önceydi. *Bunu yapmak zorundaydım. Melodi'yi annemlere bırakabilirsin. Onların haberi var. Her şeyden o kadar bunaldım ve sıkıldım ki, A101'de çalışmaktan, senden, gezememekten, gülememekten... Ya birini öldürecektim ya da yeni bir hayata başlayacaktım. Beni arayacağına pek ihtimal vermiyorum ama olur da denersen hiç uğraşma, asla bulamayacağın yerlerde olacağım.*

Bıraktığı notu, bir gün Melodi'ye göstermek için gizli bir yerde sakladığıma bazen kendim bile inanmıyorum.

Polisler, karımın ortadan kaybolmasıyla ilintili olarak beni bir yıl kadar takip ettiler. Dört farklı dedektife dört ifade verdim. Sorgularda sıkıştırıldım. Sonunda, karımı öldürüp bir yere gömmediğime inandılar. Hikaye basitti. Cansu , benim gibi bir pısırtığı terk edip, şansını başka bir yerde denemeye karar vermişti. *Bunu yapmak zorundaydım.*

Cansu haklı. Ben pısırtığın tekiyim. Gitmek, benden önce onun aklına geldi ve bu durumu kıskanıyorum.

Daha naif debelenmek ve daha klas sürünmek benim de hakkım.

* * *

Rihtimdaki karakola vardığımda, küçük nöbetçi kulübesinde nöbet tutan polise heyecanlı bir açıklama yapıyorum: "Aaa, şey, benim kızım burdaymış, beni

aradılar karakoldan. İ-smi Melodi. On yaşında. Böyle, saçlarının iki yanında da örgüleri var."

"Sen hele önce şu montun fermuarını aç bakayım"

Genç polis, kalkık kaşlarıyla beni şüpheli biçimde kesiyor, alın çizgileri gayet belirgin. Parmakları makineli tüfeğin tetiğinde. Sonra anlıyorum ki, bu sıcak Nisan ayında üzerimde bohça gibi duran montum ve kafamdaki bereyle, bu polisin beni intihar bombacısı sanması oldukça makul bir sebep.

Karakoldan içeri giriyorum, kesif bir kür kokusu burnumun direğini sızlatıyor. Mendebur suratlı iki genç erkek, bileklerindeki kelepçelerle, kollarına girmiş polisler eşiliğinde bir odadan çıkartılıp başka bir odaya götürülüyorlar. Sağıma soluma bakınmaya devam ediyorum. Duvar panosuna büyük bayraklar asılmış, panonun devamında şehit polislerin fotoğrafları ve Atatürk'ün polisler hakkında söylediği birkaç cümle yazılı.

İstemsizce yürümeye devam edip, koridorun beni götürdüğü sağ taraftaki geniş odaya giriyorum. Melodi beni fark ediyor ve atanmayı bekleyen bir çığırktan gibi bağıyor: "Baba!"

Dizlerimin üzerine çöküyor ve ona sarılıyorum. Sanki yıllardır onu görmemişim gibi boynunu koklayıp içime çekiyor ve onu öpüyorum. Melodi biraz korkmuş gibi. Oldukça normal. Şu dünyada iritice edici şeyleri listeme şansım olsaydı, polis telsizi sesini kesinlikle üst sıralara yazardım. Sanıyorum, polisler Melodi'ye muzlu süt almışlar. *Sanıyorum* diyorum çünkü; masadaki pipetli muzlu süt kutusunun, bir polisin olma ihtimali uzak geliyor bana. Odadaki dört polis, acıklı bir piyes izler gibi bize bakmaya devam ediyorlar.

"Yine mi Melodi?" diye kızıyorum kızıma, "Neden sen böyle oldun yarabbim?"

Yaşça büyük olan mülayim polis, şaşkınlığını gizleyemeyerek soruyor: "Nasıl yani? Önceden de yapmış mıydı?"

"Maalesef memur bey" diye yanıtlıyorum onu, kısa bir *off!* çektikten sonra konuşmaya devam ediyorum, "İlkinde, okuldan çıkmış karşı kaldırıma geçmiş ve yere oturup dilenmeye başlamış. Hocaları da rehber öğretmene götürmüştü. Öğretmeni beni çağırdı, annesiz büyümesinin bir çeşit depresyon yarattığını

söyledi. Geçen hafta, okuldan çıkıp rıhtımın ordaki Ziraat Bankası'nın önünde oturup dilenmiş. Onda da zabıta aradı beni, gittim oradan aldım... Şimdi de siz... Bu kız dilenmeyi niye bir alışkanlık haline getirdi, anlamadım gitti. Durumumuz çok kötü de değil halbuki..."

"Ama baba, yere oturuncunca insanlar para veriyorlar. Bunun neresi kötü?"

"Melodi sus! Uzatma! Okul servisinden alacağım seni. Sabah ben seni okula götüreceğim, akşam da gelip alacağım. Dilenmeyeceksin, bit-ti!"

"Tamam da, niye? Niye kötü bir şey?"

Çocuğumla kurduğum ilişkide ne zaman tıkanırsam, kurduğum joker cümleyi tekrarlıyorum: "Büyünce anlarsın!"

Bu esnada, Menzil'ci kılıklı genç polis kızıma dönüp: "Dinimizde bir günlük yiyeceği olanların dilenmesi haramdır diye bir hadis-i şerif var" diye üst seviyeden dangalakça bir laf ederek, hali hazırda bulanık olan Melodi'nin küçük kafasını daha da bulandırıyor.

* * *

Polisler herhangi bir işlem yapmıyorlar, karakoldan çıkıyoruz. Rıhtım Caddesi'ne doğru karşıdan karşıya geçerken "Elimi tut!" diye soğuk bir emir veriyorum kızıma.

"Yarın da dilencilik oynucas mı?" diye soruyor. "Hayır" diyerek yanıtlıyorum onu. "Yarın kanserli oyunu oynayacağız. Dün sana verdiğim cümleleri ezberleyebildin mi?"

"Evet, ezberledim" diyor. "Kanserciliği daha çok seviyorum. En başından beri yanımda oluyorsun" Melodi'nin gülümsemesini ve köpek dışındaki boşluğu görmek, benim de suratıma tebessüm getiriyor.

"Dedem diyo ki; annem senin yüzünden evden kaçmış... Sen çulsuz keşmişsin. Kimse çulsuz keş sevmezmiş... Çulsuz keş ne demek baba?"

Gülümseyen suratım bir anda çarpık ve tiksindirici bir hale geliyor. Hiçbir şey demeden Melodi'nin yüzüne bakıyorum. Çocuklar gerçekten tuhaf yaratıklar. Saniyeler içinde neşenizi yerine getirip, saniyeler içinde sizi mahvedebilirler.

Bak sen bizim pezevenk dinazora diye düşünüyorum. Her zaman olduğu gibi yine bende sebep aramıştır. Melodi'yi babamlara daha nadir götürsem iyi olur, çünkü o huysuz ihtiyar, kızımı bana karşı doldurma konusunda başarılı olabilir.

Melodi, minik ellerini mavi montunun cebine atıyor, iki avucuyla çıkardığı bozuk paraları ve aralarına karışmış buruşuk kağıt paraları bana uzatıyor. Cuma kalabalığında, insanlara çarpmamak zigzag çizerek yürürken elimdeki paraları saymaya başlıyorum. Aklıma Melodi'nin karakolda kurduğu cümle geliyor:

"Dilenmek niye kötü bir şey?"

Apartmanımızın önüne geldiğimde sayım işlemi bitiriyorum. Elimde 45 lira var. Son üçtür, bu paranın es geçilmesi hoşuma gidiyor. Ev ekonomisine naif bir katkı olarak adlettiğim bu yükü hızlıca hafifletmem lazım. Daire kapısını açıyorum. Melodi ayakkabıların çıkarırken: "Matematik yazılıları açıklandı 85 almışım. Furkan'la Dilara 80 aldı. Sınıf birincisi oldum" diyor. Kafasını narince sevdikten sonra onu tebrik ediyorum: "Aferin benim kızıma"

"Sen şimdi ödevlerini yapmaya başla, ben birazdan dönerim"

Meçhul insanların kızıma verdiği paralarla bira alıp eve doğru dönerken, birinin önümü kesmesini ve "Sen ne biçim adamsın" diye bana çıkışmasını bekliyorum.

Olmuyor.

İnsanlar ekonomiden, ahlaktan ve savaştan söz edip duruyor. Düzlüğe çıkmanın sihirli bir formülü var sanırım. Ama gezegen bunun için büyük bedeller ödememizi istiyor. Çulsuz keş, bu bedeli, bir iki sahte raporla kanser yaptığı kızı için, yardımsever ve yaşlı bir muhafazakardan para kopartmaya çalışarak ödeyecek. Ve tabiat ben ölene kadar döllenmeye devam edecek. Şükretmek herkes için en kolay yol gibi görünüyor. Hayatını kendi elleriyle berbat etmiş çulsuz keş, yaşlandıkça alışıyor.

Çürümeye, berbata ve yorgunluğa alışıyor.

Elimde birayla pencereimin dibindeki sandalyeye kurulum. Cuma kalabalığı daha belirgin hale gelmiş. Eskiden, cuma akşamları dışarı çıktığım günleri anımsıyorum. Sanıyorum, kendimle ilk tanıştığım zamanlarda, daha dürüst biriydim. Melodi'nin kendini tanımaya başlayacağı zamanları düşünüyorum. Onun ahlaki ufkunu genişletmek benim görevim. Büyüyünce, ona ailesi sorulduğunda kafasını öne eğdirtmemek de benim görevim.

Ve şimdiden söz veriyorum ki, henüz nasıl yapabileceğimi bilmesem de, Melodi'nin yaşlandıkça alışmasına müsaade etmeyeceğim.

VOLKAN YALÇIN

Kadavralardan ibret almak için tıp okumanız gerekmiyor.





KEMİK

KATHY ACKER (1947 -1997)

Kathy Acker, romancılığının yanı sıra bir performans sanatçısıdır. Avangard, feminist, anarşist olarak tanımlanabilecek Acker'ın metinlerinde kolaj, otobiyografi ve pornografi iç içedir. Politik, kültürel ve toplumsal ilişkilere yoğun eleştiriler getirir. İrkiltici üslubu göze çarpar, romanları herkes için uygun değil, hazmı zordur. Türkçeye çevrilen iki kitabı vardır: Annem: İçimdeki Şeytan (1996, Güncel Yayıncılık, çev: Nur Nirven), Lisede Kan ve Cesaret (2012, Sel Yayıncılık, çev:Süha Sertatbiboğlu)

Acker hakkında üç tane metin çevirdik. 1983 ve 1997 tarihli röportajlar ve ölümünden sonra Independent'te yayınlanan bir metin.

Kathy Acker Interview by Mark Magill (1 Temmuz 1983, Bomb Magazine #6)

Ne zaman doğdun?

1947

Kaç yaşındasın?

35

Nerede doğdun?

NYC

Ailenin ismi?

Lehmann ve Claire Weill gibi bir şey

Neden doğdun? Planlı mıydı, kaza mıydı, yoksa başka bir şey mi?

Annem kürtaj olmaktan korkmuş



**Kardeşin var mı?**

Üvey kız kardeşim var.

Ailenin mesleği nedir?

Annemin yok. Babamı hiç tanımadım. Ama ailesi, diğer işlerinin dışında Wildroot Cream Oil şirketinin sahipleriydi.

Son çalıştığın iş?

Full mu part mı? Yarı zamanlı olarak Artforum*'da çalışıyordum, artık çalışmıyorum, bu iş sadece bana sorun çıkardı. Tam zamanlı olarak, St. Mark's Place'te, şimdilerde kapanmış bir fırında kurbaiye çörek satıyordum.

Okuduğun son kitap?

Story of Irene [Fransız pornografik roman]

İzlediğin son film?

King of Comedy [1982 yapımı, Socrsese'nin yönettiği, başrolünde Marlon Brando'nun oynadığı suç/aksiyon/gerilim filmi]

Politik partin?

Bir partiye bağılıyım da, ismini unuttum. Ah, Yazarlar Sendikası, çünkü Jeffrey Weinstein benim arkadaşım. Yıkıma ve arkadaşlık ilişkilerine bağılı biriyim.

Favori Sanatçın?

Jackson Pollock

İş?

Yazarım ya da değilim... Bir işim yok.

Arzu edilen iş?

Bazen ölmek. Buna karşı mücadele ediyorum. Bunun dışında, kıyafet alacak kadar param olsa bana yeter.

Haftada kaç kez duş alırsın?

Hey! Kimse evimin içine davetli değil.

Her yemekten sonra dişlerini fırçalar mısın?

Siktir git!

Ödeyemediğiniz borçların var mı?

Kimseye borcum yok.

Nedeni bellirsiz derin depresyonlara giriyor musun?

Tabi

Kendi kendine konuşur musun?

Tek başıma yaşıyorum.

En sevdiğin yemek?

Erkek

Evcil hayvanın var mı?

Bazen oluyor

Ev bitkilerin var mı?

Hiçbir zaman, gölgeleri büyötmeye çalışmam

Yatağa gidiş saatin kaç?

Kitaplarım ve oyuncak hayvanlarımı üstünde, uykumun geldiği zaman

Uyanma saatin kaç?

Yanımdaki, yattığım oğlanı çok fazla düşünüp, kendime kızdığım zaman.

Tanıştığın en meşhur kişi kimdi?

Artık kimin meşhur olduğunu bile bilmiyorum. Warhol olabilir. Bir keresinde Keith Haring Fun Gallery açılışında fotoğrafımı çekmişti, ama onunla hiç tanışmadım.

Ehliyetin var mı?

Asla

Hiç tutuklandın mı?

Evet

Kayıtlı seçen misin?

Hayır

Halihazırda ilaç kullanmakta olduğun, doktorların baktığı tıbbi bir durumun var mı?

Hayır, doktorlardan nefret ederim.

Beni, benden daha hızlı öldürebilirler. Toplumdan tiksindiğimden daha fazla doktorlardan tiksinirim.

Ailenizin akıl sağlığı geçmişi nedir?

Annem balatayı sıyırmıştı (yalnızlıktan belki... İnsan sebepsizce kafayı yer mi?) Babam da teknesine izinsiz giren birini öldürmüştü.

Yolculuk yapmayı sever misin?

Sikişmeyi severim. Bunu sakın BOMB'a koyma. Sadece biraz abazayım (gülüyor)

Okulların birbiriyle entegrasyon olma fikrinin destekçisi misin yoksa karşı mısın?

Dalga geçiyor olmalısın. Ben A.B.D hükümetinin hayatıma entegrasyon olması fikrine tamamen karşıyım.

En çok beğendiğin politik figür kimdir(Ölü ya da diri)?

Kimseye hayranlık duymam. Zaman zaman sanata hayranlık duyarım. Sonra arkadaşlarıma.

Sence Filistinlilerin kendi ülkeleri olmalı mı?

Tabi ki olmalı. Ben iyi bir yahudiyim.

Peki bu ülke nerede olmalı?

Amımda

Şiddetten hüküm giymiş suçluların uzun hapis cezaları çarptırılması gerektiğine inanıyor musun?

Böyle genellemeler cevapsız ve aptalcadır.

Hiç uyuşturucu ya da alkol tedavisi gördün mü?

Hayır, asla

Sevdiğin ruj hangisidir?

Kırmızı. Annem kullanırdı. Seksten sonra kızarmış vajina gibi görüyor.

Hiç evlendin mi?

İki kere.

Şimdiki medeni durumun nedir?

Bombok. Boşandım işte.

Şimdiki yasal durumun nedir? Suçlu musun, masum musun?

Kayıtlı birşeyim yok. Dediğim gibi, ölmeyi istemediğim için yeterince sorun yaşadım.

Son büyük satın aldığın şey nedir?

Kimin umrunda? Bir şey satın aldığında, bir şey satın almış olmuyorsun; sen bir şey veriyorsun. Herkes herşeyi geriye doğru alıyor. Zaten para dediğimiz bok da, vermekle ilgili bir şey.

Kasetçaların var mı?

Yok

Kameran var mı?

Yok

En sevdiğin yiyecek?

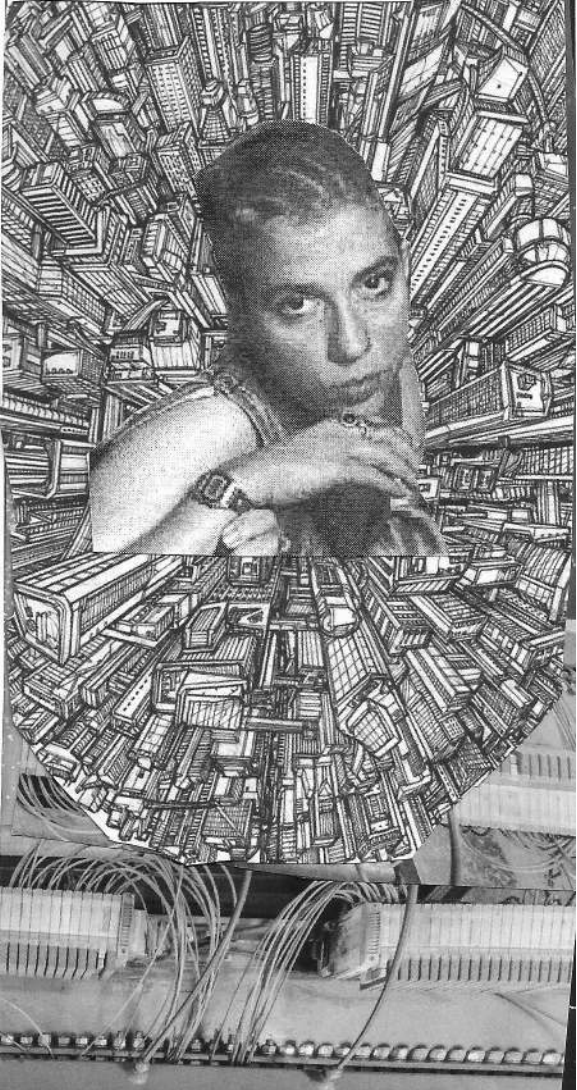
Afyon

Ölüme yaklaştığın oldu mu?

Evet, üç kere. Ya da daha fazla

Hiç psikanaliz oldun mu?

Hayır, bu kontrol saçmalığı beni sinirlendiriyor.



(Türkçeleştirmeye çalışan: V?)

Kathy Acker'in vücudu, 50 yaşında bir kadına değil, ergen bir çocuğa ait gibi... Acker çalışmalarında; beden ve dil, metin ve şehvet, söylem ve ten arasındaki ilişkiyi araştırır. Bu ay içinde Acker'in iki kitabı yayınlanacak: *Bodies Of Work*, sanattan bilimkurguya, Burroughs'tan Sade'a uzanan yelpaze de eleştirel makaleler içeriyor. *Euridice in the Underworld* ise kısa hikayelerinden oluşan bir seçki.

Acker, kendini entelektüel olarak yeniden yarattı; okullu punk şairden; üniversite okutmanlığı, yolsuz New York yahudisinden; hippî, post-modernist, romancı, eleştirmen ve performans sanatçısına...

Acker şu anki görünümünden memnun değil, ellisinde ama, şaşkın ve balık etli olduğu Robert Mapplethorpe tarafından çekilen meşhur fotoğrafından daha genç görünüyor. Saçlarını seviyor. Yakın zamanda siyaha boyamış ve zigzaglar biçiminde kırmış. Ama kendisinin sıkı bir fare gibi göründüğünü düşünüyor.

Kuzey Londra'daki, karanlık, dar koridorlu, alçak tavan bodrumunda meraklı bir çeşit kemirgen hayvanı var. Acker'in büyük gözleri, sinsî mizah anlayışı ve ani hareketleri, yerin altında bir canlı olduğuna işaret ediyordu. Acker, mecazi anlamda değil gerçek anlamıyla yeraltında yaşadı. ABD ve İngiltere karşı-kültürünün uç noktasıydı.

Pussy, King of the Pirates, müstehcenliği yüzünden Britanya'da basılmaya uygun görülmemiş. Acker şu an da punk grubu The Mekons ile bu projenin müzikal bir versiyonunu kayda alıyor. Genellikle trash/disco müziği üzerine öfkeli ve küfürlü şarkılar söyleyen kızları duyuyor. Acker küfür etmekten ve amcık kelimesi kullanmaktan hoşlanıyor. Aynı zamanda bu iddaalı söylemlerinde 'post' ön ekini(post-yapısalcı, post-modernist, post-feminist) çok kullanması göze çarpıyor.

Elli yaşında bile insanları şok etme arzusu bitmemiş. Bol bol seks yapmadan yaşayamacağını söylüyor, genelde erkeklerle ara sıra kadınlar. Piercinglere olan düşkünlüğü kırklı yaşlarının ortalarında başlamış. 30 yaşında vücut geliştirme yapmış lakin fazla kilolarını vermek için değil, ciddi olarak kas yapmak için spor salonlarına gitmiş. "Yaşlanmak özgürleştiriyor" diyor Acker, "Amerika'da belli bir

yaştan sonra, bir çift değil, tekbaşına olan kadın; silik ve önemsiz bir duruma geliyor"

İki yıl önce Acker'ın vücudunda ani değişiklikler oldu. İlk önce göğsünde bir tümör ortaya çıktı. Sonra kalbinde kötü huylu bir tümör görüldü. Doktorlar bu durumun ciddi olduğunu ve ölebileceğini söylediler. Hâlâ kendini sağlıklı hisseden Acker vücudu tarafından ihanete uğramış hissetmiyor. "Tamam. Ben hep radikaldim, ama bir noktada beyaz önlüklü heriflerin bütün herşeyi bildiğine de inanıyordum" diyor Acker. "Ama öyle olmadı. Düşündüm ki; anlamsız biçimde ölmeyeceğim. Bazı cevapları bulacağım. Kendimi iyileştireceğim ve en azından vücudumun kontrolü altında öleceğim."

Acker iki kere mastektomi geçirdi ama kemoterapiyi reddetti. "Çok arkadaşım öldü" diyor, "kemoterapiyi reddettiğimi göremediler" Bunun yerine, kanser hakkında kendi araştırmalarını yaptı. "Her şeye baktım" diyor "Diyetime, pisliğime, çocukluğuma, genlerime, beni etkileyen sterese, yaşam stilime... Hatta geçmiş yaşamlarıma"

Kendi geçmişini keşfetmek acı vericiydi. Biyolojik babası, annesini terk ettiğinde annesi ona üç aylık hamileydi. Annesi için de durum acıydı çünkü bebeği Kathy'nin, onun hayatını mahvettiğini düşünüyordu. Kathy Alexander 19 yaşındayken en iyi arkadaşıyla evlenip "Acker" soyadını aldı. Annesi ve üveybabası üniversiteye gitmesi için ona para ödeyemedi ama evli bir kadın olarak Brandise Üniversite'sinden burs alabilirdi.

Yıllar sonra tekrar evlendi, bu sefer aşık olduğu bir adam, Peter Gordon'la... "Evlendikten sonra birşeyler yanlış gitti. Birbirimizi kıskanmaya başladık ve birbirimizin alanlarını gasp ettik." Hâlâ, aşk aptalı biri olduğunu söylüyor. Londra'ya geçen yıl gelmiş. Sevdği adamla birlikte yaşayabileceğini düşünüyormuş. "Bitti" diyor, "Ben bir aptalım ve şimdi Kaliforniya'ya dönüp ormanın içine yerleşeceğim" Elisindeki Acker, 48 yaşındayken aşık olup kanserini farkedene Acker'dan farklı biri. AIDS ve eroinden ölmüş arkadaşlarının hayaletleriyle yüzleşip cevapları bulabilmiş. "Bazı şeylerin birleşip beni nasıl hasta ettiğini anladım." Sonra iyileşmek için kendinden parçaları birleştirmeye başlamış. "Ve iyileşmeye başladım" diyor. Göğüsleri tekrardan büyümeye başlamış. "Genç bir kızinki gibi" diyor. Kendini daha canlı ve yeniden doğmuş gibi hissediyor. Kathy Acker olmak, herşeye rağmen göğüsünün üzerine dövme yaptırmayı düşünmek demektir. Ve son projesi için, kendi hikayesinden yola çıkarak kanser ve vücudu üzerine oturup yazmaya çoktan başlamış.

ÖLÜM İLANI: KATCHY ACKER

(3 Aralık 1997, Peter Guttridge, Independent)

(Türkçeleştirmeye çalışan: V?)

Yazar ve performans sanatçısı Kathy Lehman, 29 Kasım 1997'de Londra'da hayatını kaybetti.

Punktan postmodern bir yazara dönüşen Kathy; deneysel romanlarında işlediği seks, şiddet, regl, ensest, intihar ve sado-mazo konularıyla edebiyat dünyasının tartışmalı bir figürüydü. Son zamanlarada kurgularını aktarmak için diğer multimedya olanaklarıyla uğraşıyordu, kitabı *Pussy, King of the Pirates* için bir CD hazırlamaya başlamıştı.

Dilin iktidarla ve bedenle olan ilişkisi onu büyüledi... Anlatı konseptini geliştirmek için vahşi seks imajlarını çokca kullandı. İntihal, onun için bilerek yapılan bir edebi eylemdi. Açık bir şekilde; Dafoe'dan; Robert Louis Stevenson'a, Harold Robbins'ten; Erica Young'a kadar insanların yazdıklarını yağmaladı.

1944'de New York'ta eldiven işi yapan bir Yahudi ailede doğdu. Babası, annesi hamileyken onu terk etti. Annesi Clare bir yıl sonra evlenmesine rağmen, kocası Donald'ın kendisini terk etmesinin sebebeni her zaman kızı Kathy'de aradı. Kathy'nin annesiyle olan ilişkisi onu asi karakterini pekiştirdi. Annesi, artık ona dayanmadığını bile söylemişti. Büyükannesinden gördüğü şefkat ile bu sevgiyi dengeleyebiliyordu. Günlerini New York'un müzelerinde ve galerinde geçiriyordu.

14 yaşına geldiğinde, Film Culture dergisinin genç editörü P. Adams Sitney'in vasıtası ile New York'un avangard çevresine bulaştı. Sonra ikinci nesil Black Generation şairleriyle tanıştı, dediğine göre Stan Brakhage onu "topluluğun maskotu" yaptı. Aynı zamanda okulda Latinceye -özellikle de Catallus ve Propertius şiirlerine- aşık oldu. 1963'te klasikleri öğrenmek için Brandies Üniversitesi'ne gitti. 1965'de San Diego'daki Kaliforniya Üniversitesi'ne gitti ve gelişmekte olan karşı-kültür üzerinde önemli bir etkisi olan marksist psikolog Herbert Marcuse'den dersler aldı (Öncü dilbilimci Roman Jakobson ona Brandies'te okutmanlık işi bulmuştu)) Sonra New York'ta klasikler ve felsefe alanlarında çalışmalarına devam etti.

21 yaşında yazar olmaya karar verdi. İlk kitabı Politics, düzyazı ve şiirin iç içe olduğu bir kitaptı ve her çalışmasında olduğu gibi ağır bir William Burroughs etkisi gözlemlenebiliyordu. Acker ilk yazdığı kitapları kendi imkanlarıyla basıp kitapçılara

götürdü. Bazı kitaplarını da küçük yeraltı yayınevleri bastı. Bir akademisyen olsa da, yazma işini kendini oyalayacak bir eylem olarak görmedi ve sayısızca işe girdi çıktı.

Seks endrüstrisinde işe girdi ancak bu hikayede bazı çelişkiler var. Kimisi San Diego'daki okul masraflarını karşılamak için bir varyete mekanında striptizci olarak çalıştığını, kimisi de hastane faturaları ödemek için New York'ta 42. Cadde'de sahte seks gösterileri yaptığını söylüyor. Belki ikisini de yapmıştır.

Acker 30 yaşındayken annesi intihar etti. İntiharından dört yıl önce onunla tekrar görüşmeye başlamıştı. Annesi bütün parasını kaybetmişti ve fakirlikle mücadele edemiyordu. Annesinin intiharı Acker'ın çoğu romanında görülebilir -özellikle 1993'te çıkan My Mother: Demonology'de. Acker'ın iddia ettiğine göre, kitaplarındaki otobiyografik kısımlar sadece annesiyle ilgili olan gerçeklerdi.

80'li yılların başında Acker, New York punk/avangard sahnesinin bir parçası, Patti Smith ve meşhur fotoğrafçı Robert Mapplethorpe'un arkadaşıydı. İkinci evliliğini deneysel besteci Peter Gordon ile yaptı. Londra'ya taşındı. 1984'de yayınlanan ve yazması on yıl süren Lisede Kan ve Cesaret kitabını yayınladı. İkinci evliliği de bitti. Artık 40 yaşındaki punk yazar, tanınmaya başlamıştı.

Daha sonra romanlar, öyküler, denemeler, bir film senaryosu(Variety, 1985) ve bir opera(The Birth of the Poet, 1985) yazdı. Bir keresinde New York Times onun kitapları hakkında: "Saf Aklın Eleştirisi'nin Sade tarafından yazılmış rock n roll versiyonu" diye yazmıştı.

Çalışmalarında bir şey söylemekten ziyade biçemle ilgilendiğini iddia etti. Kitaplarına bakıp, onların seks ve toplumun yıkıcı bir tablosu olarak gördü.

90'ların başında ABD'ye dönüp San Francisco Sanat Enstitüsü'nde çalışıp edebiyat departmanında yöneticilik yapmıştı. 1995'te bir adamla olan ilişkisi yüzünden Londra'ya geri döndü. Hayatında bazen kadınlar bazen erkekler vardı. Kanser olduğunu öğrenmesiyle Londra'ya dönüşü aynı zamanlara denk gelmişti. Kemoterapiyi reddedip reddedip alternatif yöntemler araştırmaya başlamıştı. Hatta iki ay önceki röportajında kısa öykü kitabının basıldığını, artık sağlıklı olduğunu, kilo kaybı yaşamasının sebebinin içtiği şebeke suyu olduğunu söylüyordu.

O kendini şöyle özetliyor:

"Gençken, ikinci sınıf bir yazar olmayacağım dedim. Her deliğe girip çığır açan işler yapacaktım. Ya yüzüstü düşecektim ya da bir şeyler yapacaktım."

NE CEHENNEM AMA!

okul müdürü gergin
ve kendinden çok emin,
hem gergin hem de emin...
ya haftasonu iyi geçmedi
ya gece istediğine ulaşamadı
ya da banka hesabında bir değişiklik olmadı
son kırk sekiz saat içerisinde!
rahat, diye haykırıyor mikrofondan,
kentin akşamdan kalma sokaklarında
karakterden yoksun sesi geziniyor
ve oradan bulvara ulaşıyor.
bulvardaki kuru yaprakları süpüren
temizlik görevlisi sesi arıyor,
bulamıyor ama ses yükseliyor;
hizaya gel! hizaya gel!
rahat! hazrol! rahat! hazrol!
tuvalet kullanma alışkanlığınız rezalet!
ne biçim insanlarsınız!
siz mi büyüyüp adam olacaksınız?
siz mi bu ülkenin geleceği olacaksınız?
siz mi bir aile sahibi olacaksınız?
siz mi anne baba olacaksınız?

sıradaki çocuğun biri
arkadaşına sert bir parmak atıyor
ama arkadaşı sesini çıkaramıyor.
hele bir çıkarmayı denesin!
zaten adı ibne diye çıkmış çocuğun;
ibne çocuk! parmak müptelası çocuk!
top çocuk! oğlan çocuk!
çocuğun yüzü bir şeyler anlatmak istiyor,
ve müdürün dikkatini çekiyor.
müdür çocuğu sahneye çağırıyor;
gel bakayım sen buraya!
sen beni dinlemiyor musun?
ben burada sizin geleceğiniz için,
adam olasınız diye çabalıyorum
ama sen sırada rahat durmuyorsun!

saygısızlık yapıyorsun bana
ve bu yüzlerce insana karşı!
pat! enseye sağlam bir şaplak!
gönderdeki bayrak sabah rüzgarıyla
hiç durmadan dalgalanıyor
ve çocuk sırasına dönüyor!
müdür tekrarlara düşüyor;
siz mi büyüyüp adam olacaksınız?

siz mi bu ülkenin geleceği olacaksınız?
siz mi bir aile sahibi olacaksınız?
siz mi anne baba olacaksınız?
ve sert bir parmak daha
ve bir pazartesi sabahı daha.
ne cehennem ama!

YALÇIN ŞENTÜRK

isimsiz



Zafer Atmanoğlu

SINIRDA ÇIĞLIK

Kamyonda beton kalıpları,
Götürülüyor dağın zirvesine bırakılmak için; çığlık
Gemide benzin tankerleri,
Götürülüyor dökülmek için denize,
Denizin dibine; çığlık
Tren vagonlarında bor madenleri
Götürülüyor Amerika'ya
Vursun diye bizi
Motorun uçağı; çığlık

Munch; çığlık, Rimbaud'un keskin dumanı; çığlık!
Göktürk; çığlık, derinlik; çığlık, uzay; çığlık

Sanayide yontuluyor mermer
Dikilmek için toprağa; çığlık
Gökyüzünden inen boş kargo; çığlık

Demir; çığlık, kablo; çığlık, çığlık; ÇIĞLIK!
Ruhun sırtında taşıdığım odun ordusu; çığlık

“O esrarengiz bitkinin mücevher yanaklı tomurcukları;
Çığlık!”

EREN BURHAN



MENDİREKTEKİ KORKUNÇ LEKE DURUYOR

I.

Üzerinde çalkalandıkları kilometrelerce derinliğe alışana kadar, rüzgar ve yunuslar eşliğinde kötü rüyalar zinciri, gaip ses dalgaları, enselerini bırakmadı Mecdi ve Erhan'ın. Abi kardeş öyle zor anlarda bulundılar ki, alabandaya, güverteye, sancağa değdi mideleri. Süren bir hafta boyunca, onlarla birlikte gemide iki yüz dört mürit daha nefes alıp verdi, çoğunun ilk Huzura Yolculuğuydu, üç ay sürecek zühd ve takva hayatı içinde, ilk defa evilerinden bu kadar uzaklaşmanın yabancılığını yaşarlarken, Akdeniz'i aşp, Kızıldeniz'e açılmışlardı, belki de bulundukları yeri haritada bulamazlardı.

Mecdi, kardeşine olan şeyi çaresizce izlerken, en uç noktasında güvertenin, gizledikleri tüylü suratlarına ay vuruyordu; birbirleriyle itiştikçe, karanlıktan aydınlığa, aydınlıktan karanlığa.

"Kalbim abi, bırak beni! Bir daha içmiycem! Bir daha içmiycem!" derken, her bir daha içmiycem'i diğerinden daha yüksek tonda çıkıyordu Erhan'ın. Burnundan nefes alıp sanki dışarı hiç bırakmıyordu, elleriyle saçlarını yormaya, dişleriyle dişlerini kırmaya çalışıyordu. Gözlerini kocaman ayırıp, "Ne bu? Ne bu lan? Ne içirdin bana? Bırak!" diye bağıırıyordu ağzını kapatmaya çalışan abisine, öldüğünü düşünüyordu. "Zorla mı içirdik lan puşt? Lan dur! Ağzını yüzünü siktirtme bana şimdi, bana bi bak, bana bi bak. Erhan! Bi şey yok diyorum oğlum, yirmi dakkaya geçecek gidecek."

"Kalbime bi şey oluyo abi! Bi bak, kalbime bi bak."

Mecdi, "Dur biri miri çıkıp gelecek şimdi, dur amına koyim senin, tamam dur bakıyom." diyerek kardeşine sınıksı sarıldı, birlikte yere çöktüler. Gece sessizliğinde epey bir patırtı koparmışlardı. Birbirbirleriyle verdikleri mücadeleden yorgun düşmüş, çöktükleri yerde aldıkları büyük nefeslerle sakinleşmeye çalışıyorlardı, Mecdi kenetlediği ellerini bırakmıyordu. Demir merdivenden ayak sesleri duyulmasıyla, kalplerinin atış hızı iki katına çıktı. Sigara izmaritlerini yok eden Mecdi, eliyle koluyla dumanı dağıtmaya çalışsada da, kapıdan giren Nedim Efendi yün hırkasını ağzına kapamış, gözlerinin içine içine bakıyordu çocukların. Mecdi bir anda fırlayıp, ellerini önünde kavuşturdu, abisinin desteğini yitiren Erhan kendini bıraktı, Nedim Efendi ve Mecdi sadece göz ucuyla takip edebildi yığılısını, yerde iki büküm titriyordu.

"İki gün sonra," dedi parmaklarını uzatarak Nedim Efendi, "Yahu şurda iki gün sonra, Gavs Hazretleri buraya gelecek, bu yaptığınızı.. Kameradan her şey görünüyor."

Doğrudan Mecdi'ye bakıyordu. "Bu dergahımıza verdiğiniz yara.. Hepimizin başını belada koyacak. Dinim hakkı için, Efendi Hazretleriyle bu konuyu görüşeceğim, birkaç gün moralini bozmasın, bekleyeceğim, ama and olsun, bu yaptığınızın cezasını o verecek." Bir süre yerde yatan Erhan 'a baktıktan sonra, "Yahu nefsinizin terbiyesi için buraya çıkıp gelmişsiniz, yaptığınız şeye bakın bi. Eşek herifler! Analarınıza babalarınıza yazık, ne umutla gönderdiler sizi buraya. Çabuk al bu çocuğu da yataklarınıza gidin, tövbe edip yatın." dedi ve merdivenlerden söylene söylene aşağı indi.

Nedim Efendi sağ bacağı aksamasına rağmen geminin her yerindeydi, en boş bulunduğunuz anda gözünü size dikmişken yakalayabilirdiniz onu. Nurlu yüzü çocukları görünce bir anda biçim değiştirip balçık halini almıştı. Mecdi karşısında ağzını açıp tek bir şey söyleyemeden yutkundu. Gemiye binmeden bütün özel eşyalar limandaki emanete bıraktırtılmıştı, kıyafetleri dahi alınıp, yenileri verilmişti. Teferruatlı bir arama yapılmamıştı ama kimse bir şey sokmaya da cesaret göstermemişti. Duyulursa, elleri kolları bağlanıp suya atılacaklarını düşündü Mecdi. Nedim Efendinin kafası merdivenlerin başından kaybolur kaybolmaz, Erhan'ın yanına diz çöktü, bir zaman kardeşini tokatlayarak başında bekledi.

"Erhan, Erhan kalk lan! Gitti herif, kalk amına koyim. Anasını sikiyim napacam ben ya. Erhan!"

Gerçekten de yirmi küsur dakika sonra, "İyiyyim, vurup durma, birden elim ayağım boşaldı." diyerek doğruldu Erhan. "Tuvalet gidecem, midem fena." demeye kalmadan, öğlen yedikleri nohutlu pilavı ağzından çıkartiverdi. "Abi babama söylemesinler, engel ol, bir şey yap, babam bunu duymasın, duyarsa.." diyordu ağzını hırkasına silerken.

"Senin ben babanın amına koyim, tamam mı? Bizi bu delilerin arasına zorla gönderdiği için onun ben ta amına koyim." dedi Mecdi, kendi midesi de bulanmasın diye kardeşinden tarafa bakamıyordu.

"Babama söyleyecekler, sıçacak ağızımıza, söylemesinler abi, bi şey yap."

"Sen gerçekten malsın Erhan. Temizle şuraları. Şu kadar aklın vardı onu da bulandırdılar burada."

II.

"Şüphesiz bu yolculuk, tarikata büsbütün teslimiyet, kardeşlerden biri olma yolculuğudur."

Tarihin akışı içerisinde. Bir balina gibi bağırarak gemi Elham'ın kornası, nazikane yapması gerekeni yapıyordu o öğlen. Her sene müritlerinin dergaha tam anlamıyla kabulü için düzenlenen, herhangi Huzura Yolculuk'lardan biri. Dünyanın toz haritası gösteriyordu ki; Arabistan kıyılarındaki toz bulutları, Cidde Limanı'na yavaş yavaş hafriyat kamyonlarının üzerinde tütüyordu en çok.

Tozdan en uzak, Kızıldeniz'in ortasında, öğle namazına müteakip, bir helikopter Elham'ın üzerine yavaş yavaş indi. İki kişi, etekleri savrulan Gavs'ı omuzlayarak gemi zeminine indirdi. Yeşiller içindeki Gavs gemiye iner inmez, güneşin bulutların arasından çıkması, öğle ezanının gemi hoparlörlerinden duyulması, gemidekiler için hayli etkileyici bir sahneydi. Efendi Hazretleri cübbesinin altında üç kişiyi daha gizliyormuş gibi ağır ağır yürüyerek salona girdiğinde gülün bin bir çeşit kokusu yayıldı etrafa, Gavs'ı en önce görmeye nail olan müridlerden düşüp bayılanlar oldu. Çocukların çoğu, Efendi Hazretlerinin yanında getirdiği, sadece ekranlardan görmeye alışık oldukları, tarikatın iki sanatçı üyesini, canlı canlı görmelerinden doğan heyecanlarını saklayamayıp, hoş karşılanmayan birkaç tek alkış tutturdular. Herkesin Gavs'ın eline eğilmesi, Gavs'ın geliş şerefine ambarlardan güverteye çıkarılan yirmi bir koyunun kurban edilmesi, alınlara kızıl kanların sürülmesi, ziyafet, ziyade, hepsi bir hayli vakitlerini almış, tekke salonda toplanmaları akşamı bulmuştu. Salonu çevreleyen dev ekranlarda müridlerden toplanan aidatlarla yapılan yardımların video kolajı dönüyordu. Üzerlerinde tarikatın logosu olan koliler Çadirkent'te elden ele dolaşarak, üzerinde tarikatın logosu olan kepeçler yıkılan binaların enkazlarını kaldırıyor, kayan yazılar büyük puntolarla çağrıda bulunuyordu. Çadirkentler'in daha fazlasına ihtiyacı vardı. Gazze acil yardım bekliyordu, Arakan'a umut olacaktı.

Mecdi ve Erhan karınlarını tıkabasa doyurup, dualarını ettikten sonra salondaki yerlerini almış, ekranda dönen videoları seyrederek, Gavs'ın da katılacağı büyük zikir gecesini beklemeye başlamıştı. Yakalandıkları günden sonra, Nedim Efendi'nin gözlerinin içine bakıyorlardı, olur ya ağzından bir şey kaçırarak diye, etrafından bir an olsun ayrılamıyorlardı. Göz göze geldiklerinde, Nedim Efendi onlara bakarak kafasını yukarı açtığı sallamıyorsa bile, çocukların gözüne öyle görünüyordu.

"Abii" dedi Erhan, Mecdi'nin kulağına eğilip. "Gidip tövbe ettik diyelim, otuz gün oruç tutamaz diyelim."

"Lan oğlum kimsenin umrunda bile değiliz şu kalabalıkta, tövbe edin, yatın dedi herif diyorum sana, bulandırma ortalığı durduk yere. Kimse bizi dinlemez etmez, uzatma işte."

“Şeytana uyduk diyelim.”

“Biraz köşeye sıkışınca, hemen şeytanı suçla, ne güzel lan.”

“Şeytan aslında sensin ki onu bana içirdin. Ben gidip özür dileyecem.”

“Ne bok yersen ye..., Kendin istedin, zorla mı içirdik. Az çek demedim mi ben sana?”

Kardeş didişmesi, Gavs ve diğer ünlü ünsüz ekber üyelerinin, peş peşe salona girmesiyle bölünerek yitti. Salondaki oksijen ehemmiyetini yitirmişti, kimse nefes dahi almaya yeltenmiyordu, öksürmesi tutan birkaç kişi, içine içine öksürmeye devam etti, tarikatın avukat imamı Şaban Konyalı, Efendi Hazretlerinden icazet aldıktan sonra, mikrofona üfleyip, konuşmaya hazırlanınca, çıkan aksırma tıksırma sesleri de son buldu. Efendi Hazretleri doğuştan sürmeli, ışıltılı gözleriyle salonu tarayıp, tebessüm ediyordu, onunla göz göze gelmeye cürret edemeyen müridlerin başları önündeydi. Gavs hiçbir müridiyle birebir konuşmazdı, kuruldan seçtiği sözcüler elçilik ederdi ona.

“Kardeşlerim!” diye başladı Şaban Konyalı sözüne. “Kardeşlerim hiç şüphesiz, bu sene de, altından, zümrütten daha parlak bir nesil yetiştirmek için çıktık bu yola. Manevi tatmini bulamayan hasta kalplerinizle, maddi hayatlarınızdan vazgeçip buraya geldiniz. Burada, abilerinizle, kardeşlerinizle ümmetimiz için nasıl daha faydalı olabileceğinizi öğreneceksiniz.” diyordu. Söylediklerine koşulsuz inanan birini dinliyoduk. “Benim sevgili kardeşlerim, Tevbe suresinin 34. ayeti kerimesi şöyle buyurur; *Ey iman etmiş kişiler! Şüphesiz, hahamlardan, rahiplerden birçoğu insanların mallarını haksız yere yerler ve Allah yolundan saptırırlar. Altın ve gümüşü yığıp da, onları Allah yolunda harcamayan kimselere can yakıcı o azabı müjdele!* İşte bu ekranlarda gördüğünüz sizlerin sayesinde, Allah yolunda yapılan yardımlarımızın isbatıdır. Ahiret gününe kadar, dünyanın öbür ucunda da olsa, bir müslümanın başı sıkışsa, biz yetişeceğiz. Asla yılmadan dinimizin mesajını yaymaya devam edeceğiz.” diyordu.

Aynı kararlılıkla devam ettiği konuşması iki saat sürmüştü. Geceyarısını biraz geçe, konuşmaya Nedim Balta devam etmek için mikrofonun başına geçiyor, o da saatler sürecek vaazına başlamadan mikrofona üflemeyi tercih ediyordu.

“Yolculuğumuz hayırlara vesile olsun kardeşlerim, hepiniz sefa getirdiniz. Ben, bu birbirinizin tıpatıp aynısını gördünüz kötü hüylardan bahsetmek istiyorum, bir çoğunuz daha ilk günden şikayet ederek geldi yanıma, sesler duyduklarını söyleyenleriniz oldu. Tekar söylüyorum, kalbinizin arınmasının, ruhunuzun temizlenmesinin bir habercisidir bu rüyalar, ruhlarınızın sesidir duyduklarınız, ancak,

tertemiz bir ruhu hakka teslim edebilirsiniz, bunu unutmayasınız. Sözü daha fazla uzatmayacağım... Bozuk niyeterimizin hepsi burada tamir edilecek, hiç merak etmeyin."

Saatler süren, uzadıkça uzayan vaazlar sona ermişti. Gavs'ın başlattığı zikir, nefes nefese, sabaha kadar sürüyor, akciğerlerine fazla oksijen giren müritler, baygınlık geçirerek, kendilerinden geçiyorlar, Gavs'ın salondan ayrıldığını bile fark etmeden, doyum bulana kadar, tefler eşliğinde 'hu' çekerek allaha yakınlaşıyorlardı. Mecdi zikir esnasında, etrafına, kendine, yaptıkları şeye öyle yabancılaştı ki, kendi etrafında döne döne, hu çekerek salonun arka kapısından kendini dışarı attı. Onun da yokluğunu kimse fark edemedi. Gemide bardağa koyduğunuz suyunuz ne kadar sessiz ve o kadar durgun olursa, bir o kadar mikrop ve pasaktan müzdaripsiniz demek manasına çıkıyordu. Kimse aylaklık ederek vaktini boşa harcamayacak, vücudunuz çalkalanacak, hızlı hızlı durmadan ağzınızın içinden mırıldanacaktınız.

III.

İçlerinde, ruhsal çöküntülerinin ortasında, huzur damlacıkları aranan orta yaşını geçkinler, devasız hastalıklarını Efendi Hazretlerinden şifa bulmak için peşinde sürükleyenler, etrafındaki herkesi bir yolunu bulup kendinden uzaklaştırmış ipsisler ve evsizler olsa da; popülasyonun çoğunluğunu, babaları tarafından dini öğrenmeleri için zorla gönderilen çocuklar oluşturmaktaydı. Öğlen namazı için büyük mescidde arka arkaya sıralandıklarında Aden Körfezi'ni çıkmak üzerelerdi. Elham, bir aksilik çıkmazsa, iki ayın sonunda, son durağı olan Hint Okyanusu'na demirleyerek huzura erişecekti, yaklaşık üç ay daha, huşu içerisindeki geniş gövdesinde zühd ve takva hayatı yaşanacaktı. Ama o aksilik çıktı, her sene muhakkak bir tane çıkardı. Kuzey batı yönünden esen rüzgar fırtınası garbın afakını gerçekçi bir kabusa çevirirdi.

Bu sefer, elinde modern mühimmatlarıyla Somali açıklarından yaklaşan üç bot dolusu adam, kimsenin ruhu duymadan gemiye çıkarak, tarikatın silahlı korumalarını etkisiz hale getirmişti. Hızla gemiye yayılarak müridlere doğrulttukları otomatik silahlarıyla hepsini diz çöktürüyorlardı. Somali dilinde, gözlerine korkuyla bakan müritlere bağırıyor, itip kakıyorlardı. Birinin elinde bomba vardı, havaya kaldırmış patlatmakla tehdit ediyordu. Kiminin içi, Huzura Yolculukların en sonuncusunda, allah yolunda can vermek de varmış diyordu. Tüm bunlar yaşanırken, Gavs ve ekberlerin nerede olduğunu merak edenler, gelip onları bu dertten kurtaracaklarını düşünenler vardı.

Müritleri nice hırpalandıktan sonra, nihayet Efendi Hazretleri kamarasından dışarı çıktığında, okyanusun derinliklerinde irili ufaklı depremler meydana gelmeye başladı. Patlamalar gemiyi sağa sola yatırıyordu. Güvertede Efendi Hazretlerini karşılarında gördüklerinde donup kalan korsanların silahlarını yere düşürmeleri izliyordu bunu, yere çöküp, geminin hoparlörlerinden çıkan boğuk gürültülü sesler eşliğinde kudretliden af diliyorlardı. Bugüne kadar sesi kimse tarafından duyulmamış Gavs, geminin mendireğinde kollarını açmış, bağırarak dua okumaya başlamıştı. Ondan güç alarak dizlerini yerden kaldıran müridler, "This is fake! Hey! Hey! Fake, stop! Stop!" diye yarım İngilizceleriyle canlarını korumaya gayret eden korsanların üzerine çullandılar, ancak birkaç tanesi yere bıraktıkları silahına davranabildi. Korsanlar, "we muslim, we friend, muslim, Eş-Şebab, Eş-Şebab." diye bağırarak can verirken altı müridi öldürüp, sekizini de yaraladılar. Yalvararak efendi hazretlerini işaret etseler de, hiç kimse dediklerini anlamadı bile, hepsi suyun dibine çöktüler, Efendi Hazretleri bedduasını bitirmesine rağmen, iki elini havaya açmış, boynunu geriye yatırarak gökyüzünden güç almaya devam ediyordu.

Şoktaydılar, herkes çok korkmuştu, yine de eskisine göre daha inançlı ve kuvvetli hissediyorlardı. Dağınık bir şekilde bir taraflara çökmüş, korsanların boğazlarına bastırdıkları elleriyle birbirlerine uzattıkları sürahilerden su içiyorlardı, iki üç kişi güverteye saçılan kanları paspaslıyordu.

O gece çoğu, kendinde uyumak için yeterli motivasyonu bulamadı. Kulaklarına sabaha kadar gemi hoparlörlerinden selalar okutulurken, alt ambardaki koyunların sesi yattıkları yere kadar geliyordu. Erhan yer yatağında, güvertede kesilen koyunları canlandırıyor, kafaları ezilip, boğularak denize atılan korsanları düşünüyordu, sağdan sola dönüyordu. Hissettiği kötü bir histen ziyade bir şeydi. Efendi Hazretlerinin kafirle olan mücadelesi, zihnindeki vahşet görüntülerini her defasında bölüyordu. Gavs'ın ışıklar içindeki mucizesinden hem korkmuş hem büyülenmişti, aklına getirdikçe içine bir üşüme geliyor, battaniyesine sarılıyordu. Uyuyamadığını gören Mecdi, kendinden giderek yozlaşan kardeşine, suçluluk hissiyle seslendi.

"Kaç tane daha kaldı acaba lan bunlardan? Onları da kesseler de kurtulsak şu sestten. Şşş Uyudun mu? Erhan! Erhan!"

"Hı. Ne?"

"İnternette okudum aminakoyim, belki bundan elli yıl önce, doksanlı yıllarda falan, İstanbul Boğazi'nda koyun yüklü Lübnan bandıralıyla Filipin bandıralı çarpışmış. Kazada yirmi bin mi otuz bin mi ne koyun boğaz sularına batmış, telef olup gitmiş hayvanlar

öylece. Yüzerek kurtulmayı başaranları da kıyıda bekleyen halk kapışmış. Yamyamlar kesip evlerine götürmüşler biliyon mu. Ben o günkü etten de hiç yemedim, midem almadı valla.”

Erhan arkası dönük, hiç seslenmeden abisinin lakırdılarına sinirlerini bozuyordu.

“Şşşş Erhan kalksana bi oğlum. Erhan, oğlum bu heriflerde bir bokluk var bak, kimseyle konuşamıyorum.”

“Ne var ne var, uyuyorum. Tövbe et, şikirsiz herif! O ne demek öyle, biri duyacak, sus artık kes.”

“Oğlum hiç mi ingilizcen yok. Kavruklar, bildiğin dolandırıcı diyorlardı Efendi Hazretlerinize. Fake diyorlardı duymadın mı?”

“Sesini kes uyuyorum ben, şeytan girmiş senin içine.”

IV.

“Mürted, irtida.”

Nedim Efendi mikrofona üfledi, “Dün altımızdaki şu su hepimizi boğabilirdi biliyor musunuz?” diye başladı söze. “Allah, Efendi Hazretlerini başımızdan eksik etmesin, onun yüzü suyu hürmetine... Onlar bizde bu inanç olduğu sürece daha fazla ölecekler kardeşlerim, önemli olan tarikattan, ümmetimizden olanların sıhhati ve selametidir bizim için, her zaman önce ümmetimiz düşünülecektir.” Nedim Efendi’nin buğulu tonundan başlarına gelen her şeyi kader olarak karşıladığı seçiliyordu. “Kardeşlerimiz kendini ümmeti için feda etti bugün, birbirimize bugün olduğu gibi sahip çıkacağız hep, birbirimize feda etmeyi öğreteceğiz.” diyordu.

Sabah namazından sonra, filikalara bindirilip, Arabistan’a, kutsal toraklara uğurlanan şehitleri anmak için tekke salonda toplanılmıştı. Vaaz sırası Şaban Konyalı’daydı, Nedim Efendiden kapıldığı mikrofona ondan daha coşkulu, bağırır gibi konuşuyordu. “Bu, çıkacak büyük savaşın tatbikatıydı aynı zamanda kardeşlerim, bundan her zaman her dakika hazırlıklı olmamız gerektiği sonucunu çıkarmalıyız, dersler almalıyız. İslam Dünyası dört halifeden sonra yoldan çıkmış, dünyevi zevklere düşmüştür. Bakın, Rum Suresi 41. Ayeti diyor ki; İnsanların işledikleri kötülükler sebebiyle karada ve denizde bozulmalar ortaya çıkmıştır ve dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı kötü

sonuçlarını dünyada onlara tattıracaktır. Görüyorsunuz değil mi kardeşlerim? Türdaşlarımızın üzerine çektikleri lanet yüzünden biz de yanacağız, buna izin veremeyiz, savaşımız devamı hiçbir zaman bitmeyecek bu yüzden." Müritlerin dizleri uyuşmaya başlamışken, "Lafı uzatıp bu güzel Cuma gününde allahla geçireceğiniz özel saatlerinizi çalmak istemiyorum." dedi Şaban Efendi. "Bize bundan sonra yan yana durup aziz şehitlerimizin anısını yaşatmak düşünüyor. Allah hepimizin yardımcısı olsun." diyerek konuşmasını bitirdi.

Elçilerin dokunaklı konuşması bitince, müridler üçer beşer sohbet odalarına dağıldı. Meyve ve helvaların bulunduğu tabaklar önlerinde, saatlerce oturdular, birbirlerine hararetli hararetli korsanları nasıl da hakladıklarını anlattılar. Otururken otururken, boşluğa doğru, "Fakir ve kanaatkar olmamız gerekmiyor muydu?" diye sordu biri, elinde tuttuğu meyve tabağını yukarı doğru kaldırarak. "Tasavvuf dünya zevklerinden arınmadan nasıl bizi içerisine alır ki?" Birincinin cevabını vermemişlerdi ki, ikinci sorusunu sormuştu. Odadaki kırk kişi sesin geldiği yöne doğru kafasını çevirdiğinde, bir lisede din ilmi öğretmenliği yapan Namık Kemal Hocayı gördüler. Beklemeden yeni sorularını sıraladı.

"Yahu Takvâ anlayışı mümini dikkatli ve şuurlu olmaya sevk etmez mi? Takvâ bizi, dünyalıklara, eğlencelere, zenginliklere ve nefsin isteklerine aldanıp da Allah'a karşı gelmekten, ibadetlerimizi ihmal etmekten korumaz mı? Burada ne zühd vardır ne takva, neredeyse söylediklerinin tam tersini yapıyor bu insanlar."

Hala kimse ağzını açıp bir şey söylememişti ki, hocadan güç alan Mecdi, büyüklerinin lafına karışarak, korsan saldırısının düzmece olmasından şüphelendiğinden, güvertede korsanların yarım yamalak anlatmaya çalıştıklarından bahsetti. İlk günden beri duydukları gaip seslerin hoparlörlerden çıktığını, isteyene gece gösterebileceğini söyledi. Erhan, Mecdi ve yeni arkadaşı Namık Hoca'dan uzakta dursa da, dikkat kesilmiş dinliyor, Gavs hakkında ileri geri konuşulmasına içten içe sinirleniyordu.

"Ben en kısa zamanda, Gavs Hazretlerinin huzuruna çıkıp, bütün şikayetlerimi söyleyeceğim." dedi Namık Hoca. "Benimle gelmek isteyen var mı?" diye ekledi.

Yaşı diğerlerinden büyükçe olan biri, "Hadi ordan be, gafiller. Efendi Hazretlerinin size bahsettiği dünyalıklara şükredeceksiniz. O bütün varlığını bize ve allaha adanmış biridir, terbiyesizlik etmeyin" dedi.

Namık Hoca, "Terbiyeyi sizden öğrenecek değilim." diye kestirip attı ve Mecdi'ye dönüp "Kendi gözlerimle gelip göreyim dedim, diyorlardı biliyor musun, inanmıyordum." dedi.

“Ajanlık yapmaya geldin yani buraya.” dedi yaşlı adam. Yanında bağdaş kurmuş oturan oğlu, “Gardaş bakın ne siz bunu söylemiş olun ne de biz duyak, allah ıslah etsin sizin gibileri. Efendi Hazretleri yanımızda olmasaydı, burada bunları konuşacak canı bulabilir miydiniz acaba?” diye çıktı.

“Gözünüzü boyadılar hepinizin, farkında mısınız? Bir sürü kişiyi öldürdünüz dün, rahat rahat oturuyorsunuz, yemiş yiyorsunuz burada.” dedi Namık Hoca. Odadaki bütün çocuklar şaşkın gözlerle tartışmayı dinliyordu.

“Ne söylediğini kulağın duysun efendi” dedi bir başkası, “Başımızı belada koymayın bizim, gidin işinize... Allah ıslah etsin sizi.”

Parça parça ayaklanan otuz kişi, Hoca ve Mecdi’yi sohbet odasında, minderlerin üzerinde bırakarak çekip gittiler, Erhan önce kalmakta tereddüt etti, sonra kalkarak o da gidenlerin arasına katıldı.

“Fiili livata.”

İç alemleri güzelleşen genç müridlerin, yüksek kan basınçları penislerini daraltıyor, allahtan ötesine yüz çevirerek müsterih olmaları gerekiyordu; çünkü bir kere cemaatleri herbirini helal ekmeklerin yendiği şehvetli yuvaların sahibi yapma sözü vermişti. On yedi yaşında müsterih olması mümkün olmayan Mecdi, tuvalette, gemiye binerken üzerine zorla giydiği kara şalvarının içerisinde, mastürbasyon yapacak bir kabin ararken; bütün insanlar din önünde eşittir diyen Namık Hoca, okuma odasında tek başına, Kuran öylece önünde açık, Mecdi’nin, bunlarla bir hafta daha kalalım, bizi delirtirler abi, deyim ben, valla bak, sözlerini düşünürken, Hint Okyanusu’nda kirliliğin yol açtığı sis geminin etrafını çevrelemişti, hiçbir şey gözle görünmüyordu.

Mecdi ve Namık Hoca... Onlar için sadece koyunlar, şayet melemeyi keserlerse bir şeyler yapabilirlerdi, tasavvuf Arapça yün giymek demekti, gemideki herkes yün giyiyordu, fakat kimsenin gözleri, başlarına geleni görmek için yeterince iyi değildi. Yokluklarını bir Erhan fark etmişti. Boş bulduğu vakitlerde, bir umutla gemiyi tarıyordu. Dönüş yolunda her gün bir deliğe baktı. İçten içe kızıyordu; allah, elçisi hakkında ileri geri konuşulmasına sessiz kalacak değildi. Bir süre sonra ağlayıp sızlanmayı da kesti, sadece babasına ne diyeceğini düşünüyordu. Elinde daha fazla dua etmekten başka bir şey gelmiyordu. Dua okuma odalarındaki maneviyatla dolu vücutlar, gemiyi dua okuyarak hareket ettiren forsalar gibiydi, bir deri bir kemikli bir günde yüzlercesini okumaya öyle hızlı alışmışlardı, Erhan da onlara katıldı. Yaşanan olaylar okuma süratlerini yedi kat artırmıştı.

KIRMIZI BALIK GÖLDE

1.

Bir daha kızgın kal
Biraz daha kızgın yüzüm
Biraz daha taşı bu çantayı, zaten güçlü kolların.
Kadife iliştirdinse hep çok sevdin
Sen biraz daha serin sev yüzüm
Çünkü dizlerin titrerken,
Anlatılan masalları dinleyemezsin.
Kendine anlat herkese anlat
Etrafta bilye çocukluğun
Sana çok fena şeyler yaptıklarını anlat
Kırk üç numaralı adamı anlat
Neden sevmediğini deri ceketleri
Neden polis arabaları bu kadar uzakta
Anlat yüzüm,

dadaistler allahı görsün.

Limon yüzlü çocuklar annelerine kavuşur diye
Vitaminsiz ve miyop kanımla,
sığıntı bir duygunun içinde
köşeleri rendeleyen aptal bi zorbayı oynuyorum.

En çekik gözlü adamın, gülüşü bir yüzüm.
melankoli neden seni bırakmıyor
ve neden en çok kısa konuşmak istiyor
Neden böyle iken anlaşılacak isteriz?
Anlat,
İnsan neden en çok anlaşılacak ister ?
Neden kadife gibi eteğimde çok fenalar ?
Neden bişey yap!
Doğru ne, yalan ne söyle
Kabusların sonunda seversen beni diye
Temiz çarşaflar serdim, ağlıyorum artık
Sevdiğini söyle,
Yalansa görüntülü ara

2.

Dramın gazabından çalınmış çiçeklere sığınırım.
bana hızlı şarkılar söyle,
Unutayım ama sağ kalayım

Yanında uyandım sandım
fena şeyler olmuş bana
İyi geceler, acildehyim
beni hastane kuyruklarında, çingirak etmeye çalışan balkon bile terliyor,
Kadife çiçeğim, tıslıyor gibiyim, terimi göğsüne sereyim.
Dokunsan dağılır yüzüm ben muhammet ali değilim,
Çok güçlü şeyler değilim,
Çok güzel şeyler değilim,
Kısalan saçlarım var astımlı düşüyor yere,
Bi de bi güven sanrısı var nerde olsam mikrobunu kaptığım,
Bekletilen önsözleri var birde
Kızgınım işte kızgın yüzüm,
Mahalle çayını içsin
dilin yanarsa dilini dilime ver.
Kulağında kısıldıkça yankılanan bir ses olamam ama sana ben bakarım,
Ben sadece çoğalan benleri olan etimde çoğ üzgün kalmış dudağım kenarında,
çırılçıplak kaldım, etimi morarttılar korkuyla yanyanaydım
Çok cesurum sen sadece dilini ver
Çünkü dikeyine sıraat, ikimize de jilet.
Bana rastlarsan söyle
Ben hızlı şarkılar söylerim, kirpiklerimi tararım

3.

Öyle güzel kuruduk ki dökülmemek elde değil.

RÜVEYDA G. BALCI

iki insan yan yana
elektrik mutlaka havayı yarıyor
paradoksal ilişkilerde ikileme elemanları arasında geçene dostane bir
biçim verilebiliyor
kavga çıkınca
herkes bayrakları indirsın
olmuyorsa olmuyor
varsıl iktidarın cinsel tutumu
elektrik yok internet yok soğuk
ergen kız yalnızca bir soyguncu
virüs sarmalında görevini merkezden uzağa sevk ediyor
tüp bitmiş
bittiyse bitti
sürekli düşüşün güzellik duygusu uyandırması
çirkinlere vukuat hakkı
desteğin sesindeki mesajlara
nefret gösterecek zaman gösterecek
ışık beni
şekerin bir çocuğu çektiği gibi çekiyor

ŞEVKET KAAAN ŞİMŞEKALP

Zamanın kenarında

Kızıllığın korlarını topak topak bu topraklara getiren sesi
Plazmasız bir katman içinde ışıktan ve arzudan kalıntılar

Tüm arzuları ,ondan herşeyi almaya gücüm yok

Herşeyi yolundan çevirip o adanan bahçeler

Konuşan derecelerin tümü

ya geri çekilebileceği evrimin bir sırası

Ölü dil üçüncü derecenin sonsuz küçüğüdür

Egzotik parçalardan bir hayvanat bahçesi

Türbülans yaratan gölgelere ve silüetlere

Kütlenin dev bölgelerinde

Kök kaslar bu inşaat alanın içinde şok dalgaları oluşturuyo başladığını
bilmiyorum

GİZEM AKTAN

ALİ BABA ZIVANA

o doğmamak denizlerini boğduk sana uzattık
bir gün kapansın diye gözlerin mi vardı yumduk
ve söğüt vurduk tekrara süryanice bir ağaç
orada yaprakları birden kuklanın ipliksiz organlarıydı

kırk yıl tabutunda büyüyor düğme gözleri şimdi
sararsa kasetleri kulaklarını ısıramadığı için
halası bir ahtapot çıldıralı bembeyaz akmış kasıkları
hem ıslanmış da çorapları ölmeyi beklerken cenazelerin

önceki hayatından getirdiği perdeleri sayıklıyor
insanlığından kurtulup şarkı olmuş
içinde başka güller çürüten çiçeklerin
kalplerinde mürekkepsiz balıklar dövmeleriyle

ölmeden önce ölümü
ölüyoruz da

TAN BABÜR

ŞEKSPİR NE DÜŞÜNÜYOR?



EREN BURHAN

BİRBİRİNİ GİYMEYE ÇALIŞAN İKİ PANTOLON

Tanrı'nın işini yapmasına kızmıyorum, örneğin beni Orta Doğu'nun bacak arasında büyütmesine

1882 senesinde James adında bir İrlandalıyı uyandırmasına köpekleri liberal, kedileri ise krallardan kuvvetli yaratmasına, tüm post modern zirvalıklara ya da tüm zirvalıkların post modern olmasına,

sevişmeyi sıvı alış verişi dışında entelijansiya olarak görüp buna kendini inandıran 21. YY oğlan çocuklarının hala çüklerinin kalkıyor olmasına,

ruh ve sinir hastalıkları bölümlerinin, insanı ruh ve sinir hastalıkları sahibi yapan yerlerde olmasına

batı sahilinde içerisi cehennem sıcaklığı olan butik bir otelin ilk odasında birbirini giymeye çalışan iki pantolon olmamıza Tanrı'nın işini yapmasına Tanrı'nın işinin işini kötü yapmak olmasına kızmıyorum.

her gün televizyonlarda medeni cehaletini tebrik ettiğimiz siyasetçilerle yatağa girmeden bizi sikkemelerine izin vermemize,

insanın sadece, tırnaklarını kesmeyi öğrenmiş bir hayvan olmasına ve cennette de ölümün olmasına,

sanatın, kederin ve her şeyin alay konusu olabilme pespayeliğinin kutsanmasına,

kişisel gelişim kitaplarının hokkabazlığına ve biraz öfke ile alınmış evlilik kararlarına, ödenemeyecek elektrik faturalarına rağmen evde içi dolu çarşaplardan yükselen masalların rüyayı kaplayan ağırlığına, seksomniamin tedavisizliğine,

devamlı sarhoş dolaşan başı boş barlara, önce ellerinden düşmeye başlayanlara ve David Bowie'nin yaşamıyor olmasına, Basquiat'nın "king pleasure" pozuna, tüm bu boktan şeylere ve Tanrı'nın artık konuşulmuyor olmasına, kızmıyorum.

orada birileri ölürken küçük, sevimsiz ama ciddi birileri ölürken, seninle batıda o sahilde bir butik otelde tekrar, ve tekrar birbirini giymeye çalışan iki pantolon olmayı diliyorum.

ERDAL ERDEM

UNTITLED-1



KEMİK

ALEYNA TILKI'NİN Ş.A.D MİLİSLERİNCE KAÇIRILIŞI (I)

Canlı Yayın...

Yaklaşık bir haftadır kayıp olan genç şarkıcı Aleyna Tilki'nin akıbeti, dün akşam saatlerinde video-müzik sitesi YouTube'a yüklenen bir video ile açığa çıktı.

Tamı tamına 1 dakika 40 saniye süren videonun 30. saniyesinde ünlü yıldız elleri, ayak bilekleri ve ağzı bağlı olarak bir odaya sürükleniyor. Ardından; yüzü maskeli kişilerce ağzına bağlanan kirli bez çıkarılan yıldız, gözyaşları içinde yalvararak kaçırانların taleplerinin yerine getirilmesini, yoksa hayatına kast edeceklerini çığlık çığlığa anlatıyor. Söz konusu videonun başında ve sonunda yer alan; propaganda maksatlı olduğu düşünülen görüntülerin üzerine yüzü maskeli ve fiziksel görünüşünden kadın olduğu anlaşılan bir kişinin konuşmaları yansıyor.

Şimdi; canlı yayınımızı kabul edip stüdyolarımıza gelen uzman psikolog, Doç. Doktor, Sayın Bülent Kerimoğlu ile birlikte bu videonun kare kare çözümlemesini yapmaya çalışacağız; sayın seyirciler. Bu çözümleme sayesinde; Aleyna Tilki'nin kaçırılışının üzerindeki sis perdesini bir nebze kaldırmayı hedefliyoruz.

-Evet; hoş geldiniz Bülent Bey.

-Hoş bulduk.

-Videoya geçmeden; bir vatandaş olarak elim olay hakkındaki görüşlerinizi almak istiyorum, ardından video üzerinden kare kare ilerleyip, uzman görüşünüzü halkımız ile paylaşacağız.

-BLA LBALA

-Pardon Sayın Kerimoğlu, sözünüzü keseceğim. Çünkü arkadaşlarımız bana olaya dair ilk *resmi* açıklamanın ulaştığını bildirdiler.

Önüne bir elin uzattığı kâğıttan okumaya başlar:

Şöyle diyor bakanlık : "devlet suç örgüleri ile pazarlık yapmaz. Elbette genç kızımızın burnu dahi kanamadan ailesine ulaşması sağlanacaktır. Devletimiz güçlüdür, olayı araştırıp, bir terör olayı mı, fidye için mi kızımız kaçırıldı, bunların hepsi şu an uzman ekiplerimizce araştırılıyor. Olay en kısa sürede aydınlatılacaktır aziz milletimiz bundan emin olsun"

-Demiř bakanlık,sözcüsü. Bu kısa açıklamanın alt metnini ilerleyen dakikalarda konuklarımızla ele almak üzere bir kenara koyuyorum. Şimdi bir an önce canlı yayın konuğumuz Sayın Kerimoğlu ile elimize ulaşan görüntüleri analizine geçmek istiyorum.

Arkadaşlarım şimdi, Aleyna'nın rehin olarak görüldüğü videoyu ekrana verebilirler mi?

Evet; Sayın Kerimoğlu; söz konusu videoyu az önce izledik, bu videonun kara kare çözümlemesine geçmeden şunu sormak istiyorum; Aleyna Tilki'yi kaçırın grup sizce nasıl bir organizasyon? Grubun dolaşıma soktuğu video'dan, bu grup hangi kanat bir fraksiyona bağlı, terörist bir grup mu, yoksa dinsel bir tarikat mı pek bir anlam çıkartmak güç gözüküyor, görüntüler ve ilk elden gelen bilgiler üzerine ne dersiniz?

-Video'daki kadının konuşmaları bana gerçekten biraz tuhaf geldi. Gerçekten tuhaf..

-İzin verirsiniz bir bölümünü izleyiciler ile paylaşayım, üzerine sizin görüşleriniz almaya devam edelim.

"Sonsuz hafızalaştırma. Sanki makinelerin ve yarı özerk sinir ağlarının düşünme dünyasına dikkatle kulluk ediyormuşuz gibi. Sadece geleceğin elçisi gibi düşünmüyoruz, anlaşılamaz yabancı uzmanlıklar silikon içinde gevşemiş gibi. Körfez kıyısındaki ABD Donanma araştırmacılarının, '300 milyon yıllık bir canlının deniz sümüğünü' kullanarak 21. yüzyılın vücut zırhını geliştirdiklerini, böylece klasik mitolojiden veya hatta HP Lovecraft'tan görüntüleri yeniden oluşturabileceklerini söylüyorlar: Cthulhoic askeri ile bir araya gelen Neptün biyoteknoloji terörü. Ve şimdi de ışık hızıyla ticaretin mekânsal etkilerini tartışıyorlar.

Teknoloji ve diğer platformlarda yapılan küçük değişikliklerle yakın gelecekte mutant formun muhteşem ustalarını göreceğimizi tahmin etmek kolay. Ufukta sadece, bencilce çile, macera, hastalık ve ölüm görüyoruz. Gerçek boyutlu, gerçekçi bir holografik benlik (pornonun ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorlar), pedagojik ve kısa öykü-benlik'ler yaratacak. Bu bir selfie-Kafka olabilir. Muhtemelen büyük benlik yapacağız - ama önce aptalca ses

çıkartan, küçük ve keskin isimlerden kurtulacağız. Sonrası yıkım ve sonsuz nihilist tebessüm."

-Düşünüyorum; nasıl bir örgüt böyle çılgınca cümleler sarf edebilir. Sizce maksatları ve ideolojik motivasyonları ne olabilir?

-Şöyle ki özellikle Batı dünyasında 70'li yılların sonlarından beri teknolojiye karşı saplantılı bir karşıtlık besleyen kişi ve gruplar belirdi. Bunun en belirgin örneği Ted Kaczynski'nin teknolojik toplum karşıtı terör saldırı...

-Pardon sözünüzü kesiyorum, sizce bunlar endüstriyel toplum karşıtı bir gizli grup mu yani? Peki, böyle bir grup Aleyna'yı kaçırmak ne elde etmek istiyor olabilir?

-Şöyle ki videonun şu an da 3 milyon izlenme aldığını düşünürsek varlıklarını çok geniş bir kalabalığa duyurduklarından bahsedebiliriz. Sonuçta propaganda, propagandadır. Bunun yanında video da okunan bu metnin kimi nasıl etkileyeceği, bunu dinleyen kişilerde ne gibi bir öfke ya da motivasyon sağlayacağı ise şüpheli. Çünkü bu metin bir örgüt bildirisinden çok bir akademik çalışma ya da akıl hastası bir sanatçının kaleminden çıkmış dizeler gibi duruyor. Bu arada konuşurken sizin ekrandan verdiğiniz görüntüleri de izleyerek, üzerlerine düşünüyorum. Video da Aleyna'nın gözüktüğü anlar dışında geçen o tüm görüntüler çok tuhaf. Durum sandığımızdan karmaşık olabilir.

- Yani bu mesaj, bir çeşit kuşdiliyle aktarma, yani sadece Ş.A.D grubu üyeleri ya da sempatizanlarının anlayacağı bir şifreleme taktiği olabilir mi?

-Bu da bir ihtimal tabii. Fakat Ş.A.D adlı oluşuma dair şu anda bu video dışında hiçbir şey bilmiyoruz. Grup kimdir, kimlerden oluşuyor ve nihai amaçları nedir, tüm bunlar şu an muğlak kalıyor. Gece hava alanından kalkan ve inen uçakların görüntüleri, dönen dev çanak antenler, otoyoldan da akan trafik, su altında yapılan bilimsel çalışma görüntüleri, futbol stadyumu ve kutlamalardaki kalabalık görüntüleri. Bunların hepsinin ard arda gelmesi tuhaf, sanki bir çeşit şaka gibi.

-Bakın şu arada tam 50. saniye de bir alışveriş merkezini görüntüsünün altından dijital efektle bir insan sureti beliriyor gibi.

-O görüntüyü dondurup, silueti zoom'lamak mümkün mü?

-Bir saniye, işte...

-Evet bir erkek yüzü bu, ama görüntü çok bozuk kim olduğunu seçmek zor gözüküyor.

-Pardon şu an sıcaklığına bir canlı yayın konuğu alıyoruz. Hatta kriminal olaylarda uzman Prof. Sevil Atasoy var. Evet Sayın Atasoy, sanırım elim olaya dâhil görüş bildireceksiniz

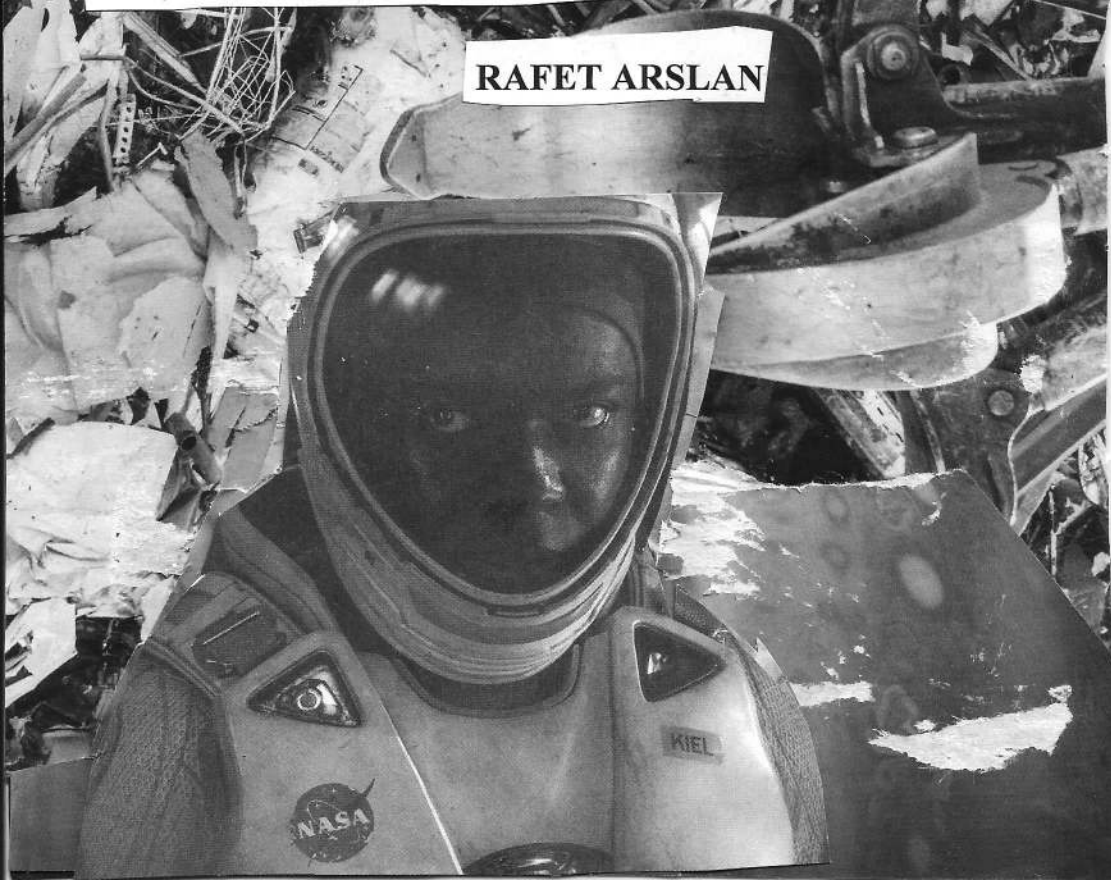
-iyi akşamlar sayın Özdemir ve sayın Kerimoğlu. Öncelikle bahsettiğiniz fotoğraftaki kişiyi tahmin ettiğimi söylemek istiyorum...

Ekranda bir banta akar- Şok! Şok! Şok! Prof. Atasoy canlı yayında kaçırılma videosundaki yüzü teşhis ettiğini bildiriyor!

-Kim bu adam?

-devam edecek-

RAFET ARSLAN



BİR YAZ SAATİ PAZARI KURDU

onda, kendime dair çok şey buldum, onda hiçbir şey yoktu. orada geçen her saat onun çok uzağından, aynada uzun uzun saçlarını düzeltmek gibi onu seyrederken, oradan geçen bir kafile gördüm, orada. ondan çok uzak bir yılda yazıyorum bu mektubu. onun kafiyelerle arası iyi, ya da değildi, bazen kafileleri severdi, aralarına katılmak, arasında aranmamak, tanımsızlanmak, karşı kıyıyı uzun uzun seyredebileceğin ağır adımlar ve düz patika yol, dağa tırmanan doruktan aşağı bakışlanan kuşlar. onda kendime dair bir anlam veremedim. onunla ilk rastlantım eski çarşıdan çıkıp çan kulesine doğru yürürken aklımda belirişiydi. filmlerdeki ya da Balzac romanlarındaki gibi, iki kütle birbiriyle çarpışır ve bam. onda bundan başka her şey vardı. filmlerdeki ve balzac romanlarındaki gibi değil. çok sonradan öğrendim, adada ikimizden başka her şey vardı. çan kulesi, değirmen, Madam Bovary satan küçük dükkan, bize bizden başka bir şeyler göster dediğim zaman ufku uzuncana süzdü, işaret parmağını kaldırdı, göğü değdi. onda ona dair onlarca şey varsa da ben de yok dedim. orada onlarca şey arasında bir onbir, fahrenheit, adadan gözükmeyen karşı kıyıda ne olduğunu düşündüm. kent. koca bina, ağacı kesmişler ve kar yağarken çok romantikleşiyormuş. ona betimlemelerimin çok kötü olduğunu anlatmıştım, kendime bir şey demedim. üzölmek istemiyorum. ona duygudan arınmak istediğimi anlattığımda orada dur bakalım dedi, daha fazla duramadım.

orda, şapkasını giydi ve biraz ileri yürüdü. su sakindi. dalga evinde uykuda gibi baktı. benim gitmek istediğim bir kış gecesinde karlar boyunca yürüyüp dalgaların kayalara çarpıp sonra sabaha karşı sisin tüm şehri kaplaması ve içinde kayboluşumuz yer alıyordu. yazdan kışa nasıl bir çirpıda dedim gideriz.

pazar sabahları her zaman yaptığından farksız, saati kurdu. çan kulesi ile eski çarşı arasındaki patika boyunca uçu, kuşlardan biri, çelimsiz, çirkin suratlı, yine de güneşten aldığı ışıkları derisinde sektirip yüzüme sunan, kuşlardan biri gibi değildi. orada, onda, kendime dair çok şey buldum. onda hiçbir şey yoktu. oradan çok uzakta, saati kurmadan hemen önceydi sanırım, birden aklımda belirdi. şapkamı çıkartıp saygıdan portmantodaki askıya bıraktım. vantilatör tüm kenti soğuturken benim başımı ağrıtıyor ve orada bulunan herkese saygımdan sesimi kesiyordum. kes sesini dedim, kesti, kan aktı, oluk oluk bir canlı sürüsünden, burada işler böyle mi yürüyor, hayır, burada hiçbir işimiz kalmadı. günler yürüyor ve biz onların geçişlerini seyrederiz izleme salonunda, ya bekleme salonu nerede dedim, güldü, varolduğumuz her

yer varolmayan bir yerdir gibi saçmaladı. onda kendime dair çok şey buldum, cümle düştü, yere yığıldı, ünlem.

sen de şu Balzac romancılığını kötüleyen masanın etrafına mı oturdun dediğinde, roman diye bir şey yoktur dedim. Bir Yaz Pazar'ı idi. saati kurdum. orada oradan çok uzakta zihnimde kıyıyı seyrederken iyi biliyorum kimse yok burada dedim. bütün gün öylece kendimle konuşup dururum gibi geliyor sana burada herkes var dedi. öyle bir kavganın çok uzamamasını istemezdim, sustum.

orada, onda kendime ait çok şey buldum. ondan çok uzaktayım şimdi. onda hiçbir şey yoktu. onu seyredişimden dolayı dalgalanan deniz, kendini orda kaybetmiş. bunların hepsini kıyıdan onu seyrederken sakince kıyıda aklıma getirdim.

şimdi yerimden doğrulup doğudaki doruğa doğru dosdoğru, gitmişim.

MUSTAFA UYSAL



